Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος — *Ἐν Ἀθήναις, 11 Νοεμβρίου 1906* — *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 50*

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Εἰς αὐτὸ τὸ πλοῖον ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβασθῇ ὁ φίλος μας σημαιοφόρος. Ὁ κυβερνήτης, εἰδοποιηθεὶς ἀπὸ αὐτόν, εἶχε τὴν ἄκραν καλωσύνην νὰ μᾶς δεχθῇ εἰς τὸ πλοῖόν του καὶ νὰ μᾶς περιφέρῃ διὰ νὰ ἴδωμεν ὅλον τὸ σκάφος.

Ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα ἦσαν τοποθετημένα δύο μεγάλα κανόνια· τὸ ἓν εἰς τὴν πρύμνην, *ἐπὶ φυγήν*, καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν πρῷραν, *ἐπὶ δίωξιν*, — ὅπως λέγουν εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικόν. Ἀφοῦ τὰ εἴδαμεν, ἐκαθήσαμεν καὶ ἐχάσκαμεν μὲ τὸ περίπλεγμα τῶν σχοινίων, ἐξαρτίων, ἀγομένων καὶ λοιπῶν, ὅταν ὁ κελευστὴς τῶν ἁρμένων μᾶς ἐπλησίασε καὶ μᾶς ἐπρότεινε νὰ σκαρφαλώσωμεν εἰς τὰ ὕψη τοῦ μεγάλου ἱστοῦ. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Γιώργης ἔκαμαν πῶς δὲν ἤκουσαν, ἐγὼ ὅμως ἐδέχθην μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν, καὶ ὁ μπαμπᾶς εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν ν' ἀναβῶ. Συνέστησεν, ἐννοεῖται, εἰς τὸν ὑπαξιωματικὸν νὰ μὲ προσέχῃ.

Ἔμπρὸς ἐγὼ καὶ ὀπίσω αὐτός, ἐσκαρφαλώσαμεν εἰς τὰ ἐξάρτια, ἕως τὸ μεγάλο θωράκιον. Ὅταν ἐστάθην ἐκεῖ ἐπάνω, ἐκυριεύθην ἀπὸ ἓν εἶδος θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ κ' ἔβγαλα τὸν σκοῦφόν μου διὰ νὰ χαιρετήσω τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν τοῦ ὠκεανοῦ... (*)

Δὲν ἔμεινα ὅμως ἕως ἐκεῖ· ἐσκαρφάλωσα ὑψηλότερα· ἀκόμη, ἐπέρασα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς δόλωνας (*γάμπιες*) καὶ ἔφθασα εἰς τὴν κεραίαν τοῦ φώσωνος (*παπαφίγκου*). Τότε μ' ἐκυρίευσε τὸ ἀλλόκοτον συναίσθημα τοῦ κενοῦ καὶ τοῦ ἀπεράντου διαστήματος. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου ἔβλεπα ἕνα δάσος ἀπὸ σχοινία καὶ κεραίας, καὶ κάτω-κάτω τοὺς ἐξαδέλφους μου σὰν πυγμαίους.

Ὅταν κατέβην, ὁ κυβερνήτης μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Παληκάρι μου, μοῦ εἶπε, τώρα πιὰ εἶσαι σωστὸς θωρακίτης· ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μείνῃς ἕως αὐτοῦ.

Ὁ ἴλιγγος τὸν ὁποῖον ἀπέφυγα εἰς τὸ ὕψος τῶν κεραιῶν, ἐστροβίλισε μέσα στὸ μυαλό μου μὲ αὐτὰ τὰ λόγια· κ' ἐφώναξα:

— Ὤ, ναί!... ἐλπίζω νὰ κυβερνήσω κ' ἐγὼ μεγάλα καράβια, ὅταν μεγαλώσω...

Ὁ κυβερνήτης ἐγέλασε μὲ τὴν ἀπάντησίν μου καὶ διέταξε τὸν ὑπαξιωματικόν, ποὺ μὲ εἶχε συνοδεύσῃ, νὰ μοῦ ἐγχειρίσῃ τὸ δίπλωμα ἐπιτίμου θωρακίτου, τὸ ὁποῖον δίδουν συνήθως εἰς ὅσους ἀναβοῦν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰ κατάρτια....

Ὁ περίπατος ἐξηκολούθησεν εἰς τὸ πυροβολεῖον, ὅπου οἱ ναῦται ἔχουν ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὸν καθημερινὸν βίον· τὴν «βυτίνην» μὲ τὸ νερὸ διὰ νὰ πίνουν, τὴν «ἄπτραν», ὅπου εὑρίσκουν φωτιὰ διὰ τὲς πίπες των...

— Τίποτε δὲν μᾶς λείπει, ὡς βλέπετε, κύριοι, οὔτε κἂν ὁ μύλος τοῦ καφφέ,—μᾶς εἶπεν ἕνας ναύτης, ἐνῷ μᾶς ἐδείκνυε ἕνα εἶδος ἀνέμης, ἡ ὁποία πραγματικῶς ὡμοίαζε μὲ πελώριον μύλον, ἀπὸ ἐκεῖνους ποὺ μεταχειρίζονται εἰς μερικοὺς τόπους διὰ ν' ἀλέθουν καφφέ.

— Θὰ εἶσθε φοβεροὶ καφφεδοπόται, ὡς φαίνεται! ἐφώναξεν ὁ Γιώργης. Τόσο μεγάλος μύλος!...

— Χέμ! χέμ! τὸν διέκοψεν ὁ Γκύ. καλὰ ποὺ δὲν σᾶς ἤκουσαν οἱ ναῦταί μας, ἀγαπητέ μου, εἰδεμὴ δὲν θὰ ἐγλυτώνατε ἀπὸ τὸ *κόρο* ποὺ τραβοῦν ὅσοι τὴν πάθουν μὲ τὸ κλασικὸν των χωρατὸ διὰ τὸν *ἐργάτην*.

— Ἀλήθεια, τί ἀφχρημένος ποὺ εἶμαι! ἀπήντησεν ὁ Γιώργης· δέκα φορὲς ἕως τώρα ἔχω ἀκούσῃ νὰ ἐξηγοῦν πῶς λειτουργεῖ αὐτὸς ὁ εἰδικὸς μοχλός, μὲ τὸν ὁποῖον σηκώ-

«Ὁ κυβερνήτης μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι...» (Σελ. 393, στ. β'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα εἰς τὴν σελίδα 389.

νουν οἱ ναυτικοὶ τὴν ἄγκυραν καὶ τραβοῦν ἐπάνω τὰ μεγάλα βάρη!

Ἔπειτα, κατεβήκαμεν εἰς τὸ ὑπόφραγμα, ὅπου ἦσαν οἱ σάκκοι τῶν ναυτῶν, εἰς τὸ κῦτος, τὴν τροφαποθήκην, τὰ λεβητοστάσια....

Ἡ ἐπίσκεψις αὐτή, ἡ τόσον ἐλκυστική, ἐτελείωσε μ' ἕνα θεσπέσιον πρόδειπνον, τὸ ὁποῖον μᾶς προσέφεραν εἰς τὸ *καρρὲ* τῶν σημαιοφόρων.

Ὁ Γκύ, ἐνῷ μᾶς ἐκερνοῦσε σαμπάνιαν, μᾶς διηγήθη ὅτι εἰς ἐκεῖνο τὸ ὀρθογώνιον δωμάτιον συγκεντροῦται ὅλος ὁ βίος τοῦ σημαιοφόρου ποῦ ὑπηρετεῖ εἰς τὰ πλοῖα.

Κάθε βράδυ, μετὰ τὴν *αἰώρησιν*, τὸ τραπέζι ὅπου ἐτρώγαμεν κλείει καὶ συμμαζεύεται· κρεμνοῦν τὰς αἰώρας εἰς τὴν ὀροφήν, καὶ ἡ τραπεζαρία γίνεται ὑπνωτήριον.

Μόνον ἅμα πάρουν τὰ

«Ἐπιάσατε τὴν μὶς Σίμψων...» (Σελ. 394, στ. γ'.)

δύο γαλόνια, οἱ νέοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ κατακτοῦν τὸ δικαίωμα νὰ ἔχουν τὸ δωματιάκι των καὶ τὸ στενὸ κρεββατάκι των, τὸ ὁποῖον ἡ σανίδα ποῦ μπαίνει κατὰ μῆκος διὰ τὸ *παρακύλισμα*, σοῦ ἐνθυμίζει κάπως τὸ νεκροκρέββατο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Μὲ ὅλας τὰς εὐαρέστους ἀσχολίας, ἡ ἡμέρα μᾶς ἀπεχαιρέτισεν· ἀπεχαιρετίσαμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Γκύ, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγον θὰ ἦτο «τῆς ὑπηρεσίας», διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Αἱ ἐξαδελφοῦλες μου ἄλλως τε ἐβιάζοντο νὰ μάθουν πῶς ἐπέρασεν ἡ δασκάλισσά των. Ἐφοβοῦντο μήπως εἶχε χειροτερεύσῃ ἡ ἀσθένειά της, διότι συνήθως ἡ ἀτρόμητος δεσποινὶς δὲν ἤθελε διόλου νὰ μένῃ ὀπίσω, ὅταν οἱ ἄλλοι ἔπαιρναν τοὺς δρόμους.

Ἀλλὰ πόση δὲν ἦτο ἡ ἔκπληξίς των, ὅταν ἔμαθαν ὅτι ἡ μὶς Σίμψων, ἀφοῦ κατέβασεν ἕνα ὁλόκαιρο σαμοβάρι τσάι μὲ ρῶμι, εἶχεν ἐξέλθῃ καὶ δὲν εἶχε φανῇ πλέον!

Κατ' ἀρχάς, ἀπεδώσαμεν τὴν ἀπουσίαν της εἰς φυσικώτατα αἴτια: ὅτι εἶχε χάσῃ τὸν δρόμον, ἐνῷ περιεφέρετο εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν, ὅπου διὰ πρώτην φορὰν ἤρχετο. Ὁ πατέρας μου διέταξε μάλιστα νὰ παραθέσουν τὸ δεῖπνον, διότι εἶχε πεποίθησιν ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ στομάχου της, ποῦ ἦτο κανονικὸς σὰν τὸ χρονόμετρον, θὰ ἔφερναν τὴν χαμένην ἀμνάδα εἰς τὴν στάνην... Ἀλλὰ τὰ φροῦτα ἐφαγώθησαν, καὶ ἡ μὶς Ρεβέκκα δὲν εἶχε φανῇ.

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴν τῆς συνέβη κανένα δυστύχημα, ἐθρηνώδησαν τὰ δίδυμα.

— Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ βάσιμος λόγος ν' ἀνησυχῆτε, καλές μου μικροῦλες, εἶπεν ὁ πατέρας μου, ἐκτὸς ἂν ἡ ζωοφιλία της τὴν παρέσυρεν εἰς καμμίαν δυσάρεστον περιπέτειαν, ὅπως τόσες φορὲς ἕως τώρα. Δι' αὐτὸ λοιπὸν πρέπει ἀμέσως ν' ἀρχίσωμεν τὰς ἐρεύνας· κ' ἐγὼ ἀπορῶ τῶρα, πῶς παρετάθη τόσον ἡ ἀπουσία της. Διὰ νὰ μὴ χάνωμεν καιρόν, ἐγὼ θὰ περιέλθω ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὴν πόλιν, μαζὶ μὲ τὰ κορίτσια· ἐσεῖς, τ' ἀγόρια, θὰ κάμετε ἐπιθεώρησιν εἰς τὸ ἄλλο μέρος...

Ὁ Ἰάκωβος, ὁ Γιώργης κ' ἐγὼ διετρέξαμεν τοὺς προμαχῶνας, τὰς πλατείας καὶ τὰ προάστεια, κ' ἐξυπνήσαμεν τὴν ἠχὼ τῶν περιχώρων μὲ τὸ ὄνομα τῆς φυγάδος· ἐσταματούσαμεν τοὺς διαβάτας διὰ νὰ τοὺς ἐρωτῶμεν μὴ τύχον εἴδαν μίαν ὑψηλὴν Ἀγγλίδα μὲ μαβιὰ ματογυάλια. Ἀπὸ τὰς ἀορίστους πληροφορίας, ποῦ ἐλάβαμεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἠδυνήθημεν ν' ἀκολουθήσωμεν τὰ ἴχνη της ἕως τὴν εἴσοδον τοῦ ναυστάθμου, κ' ἔπειτα τίποτε.

Ἐστείλαμεν ἔμπρος ὡς ἀνιχνευτὴν τὸν Γιώργην, καὶ αὐτὸς ἦλθε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ὅτι οὔτε ὁ πατέρας εἶχεν ἐπιτύχῃ τίποτε, καὶ ὅτι, κοντὰ στὰ ἄλλα, ἦτο τώρ' ἀναγκασμένος νὰ ὁδηγήσῃ τὴν Φρανσίναν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διότι ἡ ἀνησυχία τῆς εἶχε φέρῃ αἰφνίδιον πυρετόν,— πρᾶγμα πολὺ ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ἑλώδη ἀτμοσφαῖραν τῆς πόλεως, ἡ ὁποία ἦτο κτισμένη *ἐπάνω εἰς παλαιὰ τέλματα*, ἂν καὶ εἶχαν γίνῃ ἐκεῖ πολλὰ ἐξυγιαντικὰ ἔργα.

Ἐπὶ τέλους, ἐνῷ ἐπλανώμεθα σὰν κολασμέναι ψυχαί, ἡ τύχη μᾶς ἔφερεν ἔμπρὸς εἰς ἓν κτίριον, ὅπου μὲ γράμματα ὕψους 50 ἑκατοστῶν εἴδαμεν τὴν ἐπιγραφήν: «Ἐθνικὴ Χωροφυλακή».

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, σὰν ἐμπνευσμένος. Ὁ οὐρανὸς μᾶς ἔστειλε εἰς τὸ μόνον μέρος, ὅπου θὰ εὕρωμεν ἴσως βοήθειαν· ἂς ἔμβωμεν γρήγορα καὶ ἂς ἐκθέσωμεν τὰ διατρέχοντα εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην· νὰ τος ἐκεῖ, ποῦ καπνίζει τὴν πίπαν του...

— Μιὰ ὑψηλὴ Ἀγγλίδα μὲ μαβιὰ ματογυάλια; εἶπεν ὁ γενναῖος ἐνωμοτάρχης, ἐνῷ μᾶς ἐκύτταζε μὲ αὐστηρότητα. Ἄρα λοιπὸν ἔχετε συγγένειαν καὶ σχέσιν μετὰ τῆς κατηγορουμένης, τὴν ὁποίαν ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ συλλάβω καὶ προσωποκρατήσω αὐθημερὸν μετὰ μεσημβρίαν;

— Ἐπιάσατε τὴν μὶς Σίμψων! Τί λέτε; ἐπιάσατε τὴν μὶς Σίμψων; ἐφωνάξαμεν καὶ οἱ τρεῖς μας γεμάτοι ἀπὸ ἔκπληξιν.

— Μὴν τυχόν, νέοι μου, διανοεῖσθε νὰ δυσπιστήσετε εἰς τὰ λεγόμενα τῆς ἐξουσίας; Τὸ ἔνταλμα ἐσημείωνε: Φρὶτζ φὸν Βόλφ, ὑπήκοος Γερμανός.

— Ἡ μὶς Σίμψων δὲν εἶνε Γερμανίς, εἶνε Ἀγγλίς! ἠθέλησε νὰ διορθώσῃ ὁ Ἰάκωβος.

— Αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον· ἡ διαταγὴ ἔγραφεν ὅτι αὐτή... ἢ μᾶλλον ὅτι «αὐτὸς» ἦτο ὁ Φρὶτζ φὸν Βόλφ, Γερμανὸς ὑπήκοος. Ἐγὼ ξέρω αὐτὸ ποῦ μὲ διατάζουν οἱ ἀνώτεροί μου.

— Κύριε ἐνωμοτάρχα, σᾶς βεβαιώνω ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑποκείμενον δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ δασκάλισσα ποῦ ἔχουν αἱ ἀδελφές μου! παρενέβη λέγων ὁ Γιώργης.

— Αὐτὸ μοῦ εἶνε ἐξ ἴσου ἀδιάφορον! ἀπήντησεν ὁ ἐνωμοτάρχης. Ἐξηγηθῆτε μὲ τὸν κύριον εἰσαγγελέα. Ἂν μὲ διατάξῃ νὰ σᾶς γραπώσω καὶ σᾶς, *οἴκοθεν* ἐννοεῖται ὅτι ἄνευ ἀντιρρήσεως θὰ ἐκτελέσω τὴν διαταγὴν τοῦ ἱεραρχικῶς ἀνωτέρου μου!

Αὐτὴ ἡ βεβαίωσις, ἡ ὄχι πολὺ ἐνθαρρυντική, μᾶς ἔκαμε καὶ τοὺς τρεῖς νὰ κλίνωμεν ἐπὶ δεξιᾶ, κ' ἔξω ἀπὸ τὸν στρατῶνα!

Μ' ὅλην τὴν βίαν μας νὰ τρέξωμεν καὶ νὰ φέρωμεν τὴν φοβερὰν εἴδησιν εἰς τὸν πατέρα μας, ἡ ἄγνοια τῆς τοπογραφίας τῆς πόλεως τόσον μᾶς ἐχασομέργησεν, ὥστε ἦτο νύκτα βαθυά, ὅταν τὸν εὑρήκαμεν δίπλα εἰς τὴν Φρανσίναν, ποῦ ἐθρηνοῦσε κ' ἔτρεμεν ὅλη ἀπὸ τὸν πυρετόν, ἐνῷ ἡ Μαρία-Ρόζα, προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν ἰδικήν της ἀγωνίαν, τὸν ἐβοηθοῦσε διὰ νὰ τὴν παραγορήσουν. Ἀλλ' ὅταν καὶ αὐτὴ ἤκουσε τὰ θλιβερὰ νέα, ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Στὴ φυλακὴ ἡ καϊμένη μαῖς ἡ μὶς Σίμψων. Καὶ τί εὑρῆκαν νὰ τὴν κατηγορήσουν, αὐτὴν ποῦ εἶνε τόσον ἄμεπτος, τόσον μὴ-μοῦ-ἄπτου;

— Νὰ 'δῆς, ἐξαδελφοῦλά μου, τῆς ἀπήντησα ἐγώ· δὲν μοῦ βγάζει κανεὶς τὴν ἰδέαν ὅτι ὑπάρχει «ἀποστολικὸς δάκτυλος» 'ς αὐτὸ τὸ ζήτημα,.

— Ἔμοιαζε πραγματικῶς σὰν κατάσκοπος, ἐκεῖνος ὁ Ταρτοῦφος! εἶπεν ὁ Γιώργης, ἐνῷ ἔδειχνε τὸν γρόνθον του πρὸς τὸν ἀόρατον ἐχθρόν.

— Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἐπρόσθεσεν ὁ πατέρας μου, ἡ μὶς Σίμψων θὰ ἔγινε θῦμα κάποιας παρεξηγήσεως, καὶ δὲν θ' ἀπορήσω, ἂν μάθω ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ πανδοχείου τῆς κυρᾶ-Μουρόττας εἶνε ἀφορμὴ αὐτοῦ τοῦ δυσαρέστου, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπόψε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ καμμία θεραπεία.

— Πῶς, θεέ μου; διεμαρτυρήθη ἐντόνως ἡ Φρασίνα, δὲν θὰ τρέξετε ἀμέσως νὰ ἐλευθερώσετε τὴν μὶς Ρεβέκκαν;

— Ἀλλοίμονον! καλή μου μικροῦλα, αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μου. Οἱ κανονισμοὶ τῶν πολεμικῶν ναυστάθμων εἶνε αὐστηρότατοι. Ἂν προτήτερα κατώρθωνα νὰ συναντήσω τὸν εἰσαγγελέα, ποῦ εἶνε γνωστός μου, θὰ τὸν ἔπειθα ἴσως νὰ τοὺς παραβλέψῃ πρὸς χάριν μου· δὲν ἀγνοεῖς ὅμως ὅτι, ὅταν ἐπῆγα εἰς τὸ σπίτι του, μοῦ ἀπήντησαν ὅτι ἐδειπνοῦσεν εἰς τὸ Φοράς καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ αὔριον. Πρέπει λοιπὸν νὰ κάμωμεν ὑπομονὴν ἕως αὔριον.

— Ὦ! τί ἀτυχία! τί συμφορά!... εἶπε μὲ θρήνους καὶ δάκρυα ἡ ἐξαδέλφη μου.

— Μικροτέρα συμφορὰ ὅμως, καλή μου μικροῦλα, παρὰ ἂν ἐψαρεύαμεν εἰς τὸν λεμένα τὸ πτῶμα τῆς καϊμένης Ρεβέκκας. Πρὸς στιγμὴν τὸ ἐφοβήθην καὶ αὐτό,—σᾶς τὸ ὁμολογῶ τώρα. Ἂς τὸ πάρωμεν ἀπόφασιν λοιπόν, ἀφοῦ θεραπεία δὲν ὑπάρχει, καὶ σύ, καλή μου Φρανσίνα, μὴν αὐξάνῃς τὴν ἀγωνίαν μας μὲ τὴν πυρετώδη σου τρομάραν...

Ποτὲ δὲν ἀπετείνετο κανεὶς εἰς μάτην πρὸς τὴν ὀρθὴν λογικὴν καὶ τὴν καλὴν καρδίαν τῆς Φρανσίνας μας· ἀνέλαβε μὲ τόσην ἀπόφασιν νὰ ἡσυχάσῃ, ὥστε ἡ ἀδελφή της ἦλθε μετ' ὀλίγον νὰ μᾶς εἰπῇ ὅτι ἀνεπαύετο ἐντελῶς ἡσυχασμένη.

Ὁ πατέρας μου μᾶς ἐπέβαλε νὰ κάμωμεν τὸ ἴδιον, καὶ ἔμεινε μόνος νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὸν ὕπνον μας, ἀναγιγνώσκων συγχρόνως, εἰς τὸ σαλονάκι τοῦ διαμερίσματός μας.

«Εἰς τὸν ὕπνον μας» εἶνε ὑπερβολή· διότι οἱ τρομακτικώτεροι ἐφιάλται, μὲ κάτεργα καὶ δεσμοφύλακας, μὲ χειροπέδας καὶ *σφαῖρας*, μᾶς ἐξυπνοῦσαν ἐπανειλημμένως, καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ ἄλλην νύκτα τόσον βασανιστικήν, ὅσον ἐκείνην ποῦ ἐπέρασα τρέμων διὰ τὴν τύχην τῆς μὶς Ρεβέκκας.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΕΙ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ...

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑΣ ἄνθρωπος ἠθέλησε προχθὲς νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ τραμ χωρὶς νὰ τὸ σταματήσῃ. Καὶ ἔγεινεν ἐκεῖνο ποῦ γίνεται συνήθως: Ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε.

Ὁ πλησιέστερος πρὸς τὸ δυστύχημα διαβάτης ἔτυχε νὰ εἶνε ἕνας εὐφυέστατος δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος κ' ἐπλησίασε τὸν παθόντα. Ἐσηκώνετο μὲ κόπον, πιάνων τὸν δεξιόν του ὦμον καὶ ὑδρίζων τὸ τράμ, διότι ἔπεσε αὐτός. Ἠμποροῦσε νὰ σπάσῃ τὸ πόδι του, νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του, νὰ περιπλεχθῇ εἰς τοὺς τροχούς, νὰ γίνῃ λυῶμα. Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε τίποτε περισσότερον ἀπὸ τὸ *ρεζιλίκι*, τὸ ἀναπόφευκτον διὰ τοὺς σοβαροὺς ἀνθρώπους ποῦ πίπτουν· (ἀκόμη καὶ ὁ μέγας Γερμανὸς φιλόσοφος Κάντιος, εἰς τὴν αἰσθητικήν του, ὡς παράδειγμα *γελοίου* κωμικοῦ παρουσιάζει σοβαρὸν κύριον πίπτοντα...) Ἐν τούτοις ὁ δημοσιογράφος τὸν ἐτίναξε, τοῦ ἔδωσε τὸ μπαστούνι του καὶ τὸ ἡμίψηλό του, καὶ τὸν ἐβοήθησε νὰνακτήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειαν τὴν ὁποίαν εἶχε πρὶν πέσῃ.

Τότε μεταξὺ τῶν δύο ἀνθρώπων συνήφθη ὁ ἑπόμενος περίεργος διάλογος.

— «Κύριε, εἶπεν ὁ πεσών, θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἂν ἠμπορέσω ποτὲ νὰ σᾶς φανῶ κ' ἐγὼ χρήσιμος.

— «Ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ φανῆτε ἀμέσως χρήσιμος, ἀπήντησεν ὁ δημοσιογράφος, καὶ νὰ μοῦ κάμετε μάλιστα μίαν εὐεργεσίαν.

— «Εὐχαρίστως.

— «Νὰ μοῦ πῆτε, γιατὶ ἐπέσατε;

— «Αὐτὸ ποῦ μ' ἐρωτᾶτε εἶνε κάπως... περίεργον! παρετήρησεν ὁ κύριος ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν αὐθάδειαν.

— «Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε αὐτὸ περίεργον, ἐπέμεινε ὁ δημοσιογράφος· τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἐπέσατε ἀπὸ τὸ τράμ.

— «Νομίζετε λοιπὸν πῶς τὸ ἔκαμα σκοπίμως;

— «Κύριέ μου, δὲν σκοπεύω νὰ σᾶς ἀποδώσω πρόθεσιν. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ τοῦ ἑξῆς: Ἀπεπειράθητε νὰ κατεβῆτε, χωρὶς νὰ ξεύρετε πῶς κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ τράμ. Ἐκάματε δηλαδὴ πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον δὲν εἴχατε παρασκευασθῆ.

— «Πραγματικῶς... Δὲν μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ *πέσω*.

— «Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ λάθος σας. Εἶσθε ἀναμφιβόλως θῦμα τῆς γνωστῆς πλάνης, ὅτι οἱ Ἕλληνες τὰ ξεύρουν ὅλα χωρὶς νὰ τὰ σπουδάσουν. Καὶ ἐδῶ ἐπέσατε ἔξω... καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ τράμ. Βεβαιωθῆτε ὅτι τίποτε δὲν εἶνε ἔμφυτον, καὶ ὅλα πρέπει νὰ τὰ σπουδάσῃ κανεὶς διὰ νὰ τὰ μάθῃ. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐκ φύσεως τὸ *τάλαντον* νὰ κατεβαίνετε ἀπὸ τὸ τράμ ποῦ τρέχει καὶ νὰ μὴν πέφτετε. Οὐδεὶς γεννᾶται... οὔτε ὁ ποιητής! Μὴν ἀκοῦτε θεωρίας. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ κάμνῃ μόνον ὅ,τι ἔχει μάθῃ καὶ νὰ μὴν ἐπιχειρῇ ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἔμαθε. Εἰμπορεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὲ διδάξετε Σουηδικὴν γυμναστικήν;

«— Ὄχι.

«— Ἐν τούτοις ἐπεχειρήσατε νὰ κατεβῆτε ἀπὸ τὸ τράμ! Ἔργον ἰσορροπίας, τὸ ὁποῖον *ἀπαιτεῖ* μακρὰν γυμναστικήν.

«— Ὥστε καὶ τὸ νὰ κατεβαίνωμεν ἀπὸ τὸ τράμ εἶνε ἐπιστήμη;

«— Μὰ βεβαίως, ἀφοῦ ἐπέσατε!

«— Κύριε τῶν Δυνάμεων! πόσαι ἐπιστῆμαι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον! Τί νὰ πρωτομάθῃ κανείς; Ἔχω δίπλωμα φιλολόγου, εἶμαι προλύτης τῆς Θεολογίας, ἐχρημάτισα τυροκόμος, γνωρίζω πυρογραφίαν καὶ πόκερ. Εἶμαι 55 ἐτῶν. Αὔριον θὰ πεθάνω. Καὶ ὅμως πρέπει ἀκόμη νὰ διδάσκωμαι!...»

Κ' ἐδῶ σταματᾷ ὁ διάλογος. Βλέπετε ὅτι δὲν εἶνε μόνον περίεργος καὶ ἀστεῖος, ἀλλὰ βαθύτατος καὶ διδακτικώτατος. Δι' αὐτὸ ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ σᾶς κάμω νὰ τὸν ἀκούσετε καὶ σεῖς.

Καὶ τὸ μὲν ὄνομα τοῦ κυρίου ποῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ τράμ, δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς τὸ εἴπω, ἀπλούστατα διότι δὲν τὸ ξεύρω κ' ἐγώ. Σᾶς λέγω ὅμως, ἂν θέλετε, τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργέτου καὶ διδασκάλου του: Εἶνε ὁ δημοσιογράφος κ. Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ὁ ὁποῖος διευθύνει τὸ «Ἄστυ», λέγει δὲ καὶ γράφει τὰ ἐξυπνότερα πράγματα. Εἶνε ἀκόμη καὶ ποιητής, καὶ διηγηματογράφος ἀπὸ τοὺς καλούς. Δὲν πρέπει σεῖς ἀκόμη νὰ διαβάζετε ἐφημερίδας, ἀλλ' ἐπειδὴ ξεύρω ὅτι διαβάζετε—τοὐλάχιστον οἱ πιὸ μεγάλοι,— σᾶς συνιστῶ νὰ κυνηγᾶτε τὰ χρονογραφήματα ποῦ φέρουν ὡς ὑπογραφὴν τὰ κεφαλαῖα Ζ. Π. Θερμότερα ὅμως σᾶς συνιστῶ... νὰ μὴν πηδᾶτε ἀπὸ τὸ τράμ ὅταν τρέχῃ, ἐὰν δὲν ξεύρετε πῶς πηδοῦν. Ἔχει καὶ αὐτὸ τὸν τρόπον του καὶ χρειάζεται γύμνασις ἰδιαιτέρα. Εἰμπορεῖτε νὰ μάθετε τὸν τρόπον — τώρα ὁμιλῶ εἰς τοὺς πιὸ μικρούς, — καὶ νὰ γυμνασθῆτε ὅταν τὸ τράμ πλησιάζῃ νὰ σταματήσῃ καὶ ἡ ταχύτης του εἶνε ὀλίγη. Καὶ ἐγὼ ἔτσι ἐγυμνάσθηκα... ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι δὲν κατώρθωσα τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ πέσω μίαν φορὰν, καὶ

ἔκτοτε ποτὲ δὲν κατεβαίνω ἀπὸ τὸ τραμ ἂν δὲν κτυπήσω τὸ κουδοῦνι νὰ σταματήσῃ.

Εἰς ὅλα ὅμως τὰ ἄλλα πράγματα, ἡ γύμνασις μὲ ὠφέλησε σημαντικά. Τίποτε δὲν ἐγεννήθηκα, καὶ ὅ,τι ξεύρω νὰ κάμνω, τὸ ἔμαθα μὲ κόπον πολύν. Καὶ αὐτὸ ἐπίσης σᾶς τὸ συνιστῶ, ἀκόμη θερμότερα...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΦΕΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

Ὁ Λουλοῦκος κυττάζει γύρω-γύρω τὴν κουζίνα, καὶ τὸ μάτι του πέφτει στὸ καβουρδιστῆρι τοῦ καφφέ. Τὸ καβουρδιστῆρι, μὲ τὴν φουδοῦ του, εἶνε βαλμένο ἐπάνω στὲς πλάκες, κοντὰ στὸ τζάκι. Ἡ Λουΐζα εἶχε καβουρδίσῃ καφφὲ τὸ πρωΐ, καὶ δὲν τὸ εἶχε βαλμένο ἀκόμα εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ μικρούλης μας, χωρὶς νὰ τὸν νοιάζῃ ποῦ λερόνει τὰ χέρια του καὶ τὰ ἄσπρα λινά του, σκουντᾷ τὸ πορτάκι καὶ κυττάζει μὲ περιέργειαν μέσα στὸ μαῦρο καὶ μουντζουρωμένο καβουρδιστῆρι.

Μιὰ ἀστεία ἰδέα τοῦ ἔρχεται τότε.

— Ἄκου, Λουλούκα! νὰ βάλωμε τὸ ψιψινάκι τιμωρία μέσα 'ς αὐτὸ τὸ μαῦρο κουτί.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε κουτί, λέγει ἡ

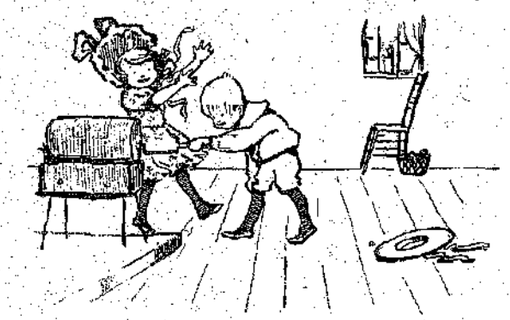

«Γύριζε τώρα, νὰ γίνῃς καφφὲς!...» (Σελ. 396, στ. β'.)

Λουλούκα. Εἶνε, κοῖμένε, τὸ καβουρδιστῆρι ποῦ κάνουνε καφφέ.

— Καλά... Νὰ τὸ βάλωμε τότε τὸ ψιψινάκι, νὰ γίνῃ κι' αὐτὸ καφφές.

— Ναί... μὰ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μπῇ μέσα...

— Μπᾶ! θὰ τὸ πιάσωμε σιγά-σιγά, καὶ θὰ τὸ βάλωμε μέσα, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τίποτα.

— Ψιψινάκι, ψιψινάκι... ἔλα ἐδῶ!

Τὸ πιάνουν, καὶ μὲ φιλιὰ καὶ μὲ χάδια, τὸ πᾶνε κοντά, καὶ ὁ Λουλοῦκος, γρήγορα-γρήγορα, τὸ χώνει μέσα στὸ καβουρδιστῆρι. Μὲ τὸ χέρι του, σπρώχνει τὸ πορτάκι. Πάει! ἐτελείωσε! Τὸ ψιψινάκι εἶνε φυλακή!

— Γύριζε τώρα, νὰ γίνῃς καφφές! τοῦ φωνάζουν.

Καὶ μὲ γέλια, μὲ χαρές, καὶ μὲ τραγούδια, γυρίζουν τὸ καβουρδιστῆρι. Χαλασμὸς κόσμου ἀπὸ τὰ ξεφωνητά. Τὸ καϊμένο τὸ ψιψινάκι σπαρτάρᾳ σὰν τρελλὸ καὶ νιαουρίζει φοβερά. Τὰ κακὰ παιδιὰ ὅμως δὲν σταματοῦν τὸ ἄσχημο παιγνίδι των.

Ἐπὶ τέλους, ἡ Σταματίνα γυρίζει ἀπὸ τὴν βρύση μὲ τὰ κανάτια της. Ἡ Λουλούκα καὶ ὁ Λουλοῦκος εἶνε τόσον ἀφωσιωμένοι στὸ παιγνίδι, ὥστε δὲν τὴν ἀκούουν ποῦ ἔρχεται.

— Ἄχ! Παναγία μου! φωνάζει ἡ Σταματίνα. Φύγετε ἀπ' ἐκεῖ! Μὴν πιάνετε τὲς μουντζοῦρες! Ἐγίνατε σὰν καρβουνιάριδες!.. Μά, τί εἶνε αὐτὰ τὰ ἄγρια νιαούρισματα;.. ποῦ εἶνε τὸ ψιψινάκι;

(Ἕπεται τὸ τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια).

Ὁ κ. Κορνρόζ, φοβούμενος μήπως ἡ δικαιοσύνη καταδιώξῃ αὐστηρότερον τοὺς Παωνῆδες καὶ τὸν ἀρχηγόν των, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀρχίσῃ ν' ἀνιχνεύῃ ὁ στρατὸς εἰς τὸ λειβάδι, ἐπροτίμησε νὰ μὴν εἰδοποιήσῃ τὰς ἀρχὰς τῆς Νέας Ὀρλεάνης διὰ τὴν ἐπίθεσιν ποῦ ἔκαμαν εἰς τὸ κτῆμά του οἱ Ἀπάχαι κατὰ τὴν τραγικὴν ἐκείνην νύκτα.

Ἀλλὰ ἡ φήμη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφανέρωσε τὰ συμβάντα ἡ ἀθροστομία μερικῶν ὑπηρετῶν τῆς Ξυνηθρόσουπας, ἀνέλαβε νὰ τὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς φίλους τοῦ σπιτιοῦ. Καί, ἐπὶ δύο ἑβδομάδας, ἔγινεν ἐκεῖ παρέλασις ὅλων τῶν γνωρίμων τῆς οἰκογενείας Κορνρόζ, ποῦ ἤρχοντο διὰ νὰ τὴν συγχαροῦν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς. Ὁ ἐξαίρετος κ. Ἀρχιβάλδος Βερμοῦτ ἦλθεν ἐκ τῶν πρώτων νὰ σφίγξῃ τὰ χέρια τῶν καλῶν φίλων του καὶ νὰ εὐφρανθῇ μαζί των, ποῦ τοὺς ἔβλεπε σῶους καὶ ὑγιεῖς.

— Μ' ἐβεβαίωσαν, ἐπρόσθεσεν, ὅτι εἴχατε ἕνα πίθηκον, ὁ ὁποῖος ἔδειξε λαμπρὰν διαγωγὴν κ' ἐπυροβόλησε τοὺς ἐπιδρομεῖς, ἐνῷ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας σας ἔφευγεν ἀνάνδρως ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο μαζὶ μὲ τὸν ἱπποπόταμον!

Αὐτὰ τὰ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων λόγια ἔκαμαν ὅλους νὰ λιγωθοῦν στὰ γέλια.

— Ἂν συνηθίζουν ἔτσι, εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, νὰ λέγουν τὴν ἱστορίαν, ἐβρυχήθη ὁ κ. Κορνρόζ εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ ἀρχειοφύλακος τῆς Ἐπιστημονικῆς Ναυτιλιακῆς Ἑταιρίας, γρήγορα θὰ πάρουν καὶ τὸν ἱπποπόταμόν μου γιὰ πουλάκι, ἀφοῦ ὀνομάζεται Κολίβριος.

Ὁ ἀγαθὸς κ. Ἀρχιβάλδος ἔσεισε τὴν κεφαλήν του, ἐκύτταξε τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπήντησε, στὰ στραβά, ὡς πάντοτε:

— Βέβαια, εἶνε φόβος μὴ βρέξῃ, κ' ἐγὼ ἐλησμόνησα νὰ πάρω τὴν ὀμβρέλλα μου!...

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, τὰ στρατεύματα, ποῦ εἶχε στείλῃ ἡ Κυβέρνησις τῆς Συμπολιτείας ἐναντίον τῶν ἐπαναστατημένων Ἰνδῶν, ἀνίχνευαν τὰ λειβάδια. Μίαν ἡμέρκν, ἠκούσαμεν σφοδρὸν τουφεκοβολισμὸν εἰς τὸ δάσος τῶν Κιγκαζοῦ, καὶ ἠννοήσαμεν ὅτι εἶχαν συμπλακῆ οἱ στρατιῶται μὲ τοὺς Παωνῆδες.

Ὅσην ὥραν διήρκεσαν οἱ πυροβολισμοί, ἀγωνία ἀπερίγραπτος ἐκυρίευεν ὅλων τὰς καρδίας, εἰς τὴν Ξυνηθρόσουπαν. Ὅλοι ἐσυλλογίζοντο τὸν Ποῦ-Κόππα-Οὐάμπαν.

— Ὁ ἄμοιρος Παωνῆς, ὁ εὐγενὴς καὶ ἀνδρεῖος! ἐμουρμούριζεν ὁ κ. Κορνρόζ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ καθίσῃ εἰς μίαν θέσιν. Ἴσως, αὐτὴν τὴν ὥραν ποῦ ὁμιλῶ, κεῖται πεσμένος κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, μὲ τὸ μέτωπον τρυπημένον ἀπὸ καμμίαν σφαῖραν!

Τὸ βράδυ, δὲν ἐκρατήθη πλέον... Μ' ἓν ἀπόσπασμα ὑπηρετῶν, ὡπλισμένων μὲ ἀνημμένας δᾷδας, περιέτρεξε τὸ δάσος καὶ τὸ πεδίον τῆς μάχης, ἐπιθεωρῶν ἕνα-ἕνα τὰ πτώματα τῶν Παωνήδων, ποῦ ἦσαν στρωμένα κατὰ γῆς... Ἀλλ' εἰς κανὲν ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἀνεγνώρισε τὰ εὐγενῆ χαρακτηριστικὰ τοῦ Μεγάλου Τριγωνοκεφάλου.

— Θὰ κατώρθωσε νὰ γλυτώσῃ! ἔλεγε μὲ ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ἡ Θεία Πρόνοια τὸν προστατεύει!...

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, ἐνῷ μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειαν Κορνρόζ, ἔκαμνα τὸν περίπατόν μου εἰς τὰ βουλεβάρτα τῆς Νέας Ὀρλεάνης, μὲ τὴν ἀγαπημένην μου Μάτζην καθισμένην εἰς τὴν σέλλαν μου, ἐνῷ ὁ Μπὲν ἦτο *δπίζεβρος*, δηλαδὴ καβαλλικευμένος ἐπάνω στὸν Κὸκ-Λικό, συνηντήθημεν ἔξαφνα μ' ἕνα ἄνθρωπον ποῦ ἐφαίνετο σὰν ἐκφορτωτὴς τοῦ λιμένος ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἅμα μᾶς εἶδε, ἀνέκοψε τὸν δρόμον του καὶ ἦλθε κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἡμᾶς.

Ἦτο ὁ Ποῦ-Κόππο-Οὐάμπας, μὲ τὰ μαλλιά του κομμένα σύρριζα, μὲ τὸ πρόσωπόν του καθαρισμένον ἀπὸ ὅλα του τὰ βαψίματα.

— Ἐσεῖς εἶσθε! ἀνέκραξε, γεμάτος ἔκπληξιν καὶ χαράν, ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηρίων, ἐνῷ τοῦ ἔσφιγγε δυνατὰ

τὰ χέρια. Ἐσεῖς, Μεγάλε Ἀρχηγέ, σὰν ἐργάτης τοῦ λιμένος! Εἴσθε ζωντανός! Δόξα σοι, Θεέ μου!

— Τὸ Μέγα Πνεῦμα μ' ἐφύλαξε! ἀπήντησεν ὁ Ποῦ-Κόππο-Οὐάμπας, γρήγορα-γρήγορα καὶ σιγανά. Ὁ Ἄνεμος-ποῦ-Περπατεῖ κατώρθωσε νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν σφαγὴν τοῦ δάσους τῶν Κιγκαζοῦ, νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ σπίτι ἑνὸς Παωνῆ, ποῦ εἶνε ἐδῶ ἐγκατεστημένος, καὶ νὰ κρυφθῇ μεταμφιεσμένος μὲ αὐτὰ τὰ ἄθλια ροῦχα. Αἱ δυνάμεις ὅμως τοῦ πονηροῦ φαίνεται ὅτι ἐλύσσαξαν διὰ νὰ τὸν ἐξοντώσουν. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Μεγάλου Τριγωνοκεφάλου ἔχει ἐπικηρυχθῇ ὑπὸ τῶν λευκῶν ἀρχηγῶν. Καὶ πάλιν θ' ἀναγκασθῇ αὐτὸς νὰ φύγῃ, διότι τὰ βλέμματα τῶν κακῶν ἀρχίζουν νὰ πέφτουν ἐπάνω του διὰ νὰ τὸν καταδώσουν.

— Λοιπὸν τώρα, πτωχέ μου φίλε, τί θ' ἀπογίνετε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κορνρόζ, τρέμουσα ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Παωνήδων ἔκαμε μίαν ἀόριστον χειρονομίαν καὶ ἐψιθύρισε μὲ πένθιμον τόνον:

— Μόνον τὸ Μέγα-Πνεῦμα τὸ γνωρίζει. Ὁ Μέγας Τριγωνοκέφαλος θὰ προσπαθήσῃ ν' ἀναβῇ εἰς τὰς λίμνας τοῦ βορρᾶ, διὰ νὰ συναντήσῃ τὰς φυλὰς τῶν ἀδελφῶν του, τῶν Σιπεγιανῶν, ποῦ κατοικοῦν εἰς τὰς ψυχρὰς χώρας. Θὰ πλανηθῇ εἰς τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση, θὰ γλυστρήσῃ μέσα στὰ ὑψηλὰ χόρτα σὰν τίγρις κυνηγημένος, θὰ κοιμᾶται τὴν ἡμέραν στὰ σπήλαια, καὶ θὰ φεύγῃ τὴν νύκτα. Θὰ φθάσῃ ἀρά γε; Ἡ γνῶσις τοῦ μέλλοντος εἶνε ἀπηγορευμένη εἰς τοὺς θνητούς. Καὶ ἴσως εὑρεθῇ μίαν ἡμέραν, πεσμένο στὸ χῶμα, τὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ Ποῦ-Κόππο-Οὐάμπα. Ἡ πεῖνα, τὸ κρύο καὶ τὰ θηρία τοῦ δάσους πολεμοῦν τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὁ Ἄνεμος-ποῦ-Περπατεῖ ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ ὁ Ἄνεμος-ποῦ-Πέθανε!

Ὅλοι ἐσιωποῦσαν, μὲ τοὺς λαιμοὺς κλεισμένους ἀπὸ τοὺς λυγμούς· ἐγὼ ἐσκούπιζα τὰ δάκρυά μου! Καὶ τότε ἡ Μάτζη, ἡ γλυκειά μου καὶ εὔμορφη μικροῦλα Μάτζη, ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἄτυχον ἐκεῖνον, καὶ τὸν ἠρώτησε μὲ τὴν τρυφερὰν φωνήν της:

— Γιατὶ θέλετε νὰ πᾶτε τόσο μακρυά, Μεγάλε Ἀρχηγέ; Στὴν Ξυνηθρόσουπα θὰ εἴσθε καλὰ κρυμμένος, καὶ κανεὶς δὲν θὰ συλλογισθῇ νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς πιάσῃ ἐκεῖ. Ἐλᾶτε μαζί μας, Μεγάλε Ἀρχηγέ! Κ' ἐμεῖς θὰ σᾶς περιποιηθοῦμε πολύ!

— Ἡ Θεία Πρόνοια ὁμιλεῖ μὲ τὸ στόμα τῆς κόρης μου, ἐφώνεξεν ὁ κ. Κορνρόζ, ὅλος χαρά. Ἐλᾶτε στὴν Ξυνηθρόσουπα, φίλε μου! Τὸ καταφύγιον εἶνε ἀσφαλές, καὶ θὰ μείνετε ἐκεῖ ὅσον καιρὸν κρίνετε καλόν. Τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ θελήσετε νὰ φύγετε, ἡμεῖς θὰ σᾶς δώσωμεν τὰ μέσα νὰ φθάσετε, ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ, ἕως τὰς σκηνὰς τῶν βορείων Ἰνδῶν, τῶν φίλων σας... Ἐλᾶτε μαζί μας!

— Γές, γές, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἡ κυρία Τζίννη... Σᾶς παρακαλῶ κ' ἐγώ, μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα μου καὶ μὲ τὴν κόρην μου. Ἐλᾶτε μαζί μας, Ἄνεμε-ποῦ-Περπατεῖ!

— Ἐλᾶτε μαζί μας, ἐλᾶτε μαζί μας! ἐπανέλαβον, σὰν ἱκετευτικὸς ἀντίλαλος, ἡ κυρία Σούμανων, ὁ πλοίαρχος Στίκ, ὁ κ. Πλὼμπ καὶ ὁ μικρὸς Μπέν.

«Τὴν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι...» (Σελ. 397, στ. γ'.)

Κ' ἐγὼ ἀκόμη, ἐκακάρισα ὅσον ἠμποροῦσα εὐγλωττότερα:

— Ἐλᾶτε μαζί μας!

Ὁ Ποῦ-Κόππο-Οὐάμπας εἶχε γίνῃ κάτωχρος! Ἔφανη σὰν νὰ ἐδίστασε μίαν στιγμήν. Ἔπειτα, ἐσήκωσεν ἐξαφνα τὴν Μάτζη στὴν ἀγκαλιά του, μὲ μίαν ὁρμὴν γεμάτην ἀπὸ συγκίνησιν, καὶ τὴν ἐφίλησε παραφόρως, ἐνῷ τὰ μάτια του ἐδάκρυζαν:

— Ὦ ἀδελφοῦλα τῶν Χιόνων, τῆς εἶπε, ἀγαπημένο πλάσμα τῶν ἀνθέων, ἐσὺ θὰ σώσῃς τὸν μεγάλον ἀδελφόν σου, τὸν Παωνῆ μὲ τὸ φλογόχρωμον δέρμα!...

Τὸ βράδυ ἐκείνης τῆς ὡραίας ἡμέρας, παιδάκια μου, ὑπῆρχε εἰς τὴν Ξυνηθρόσουπαν ἄλλος ἕνας κάτοικος...

Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρός, καὶ ὁ ἄξιος Τζέφ, ποῦ ὅσον ἐπήγαινε κ' ἐκαλλιτέρευε, χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς ἀφωσιωμένης του Ἡλιοπρόσωπης, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ προσκεφάλό του, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι του.

Ἐγὼ ἐσκούπιζα τὰ δάκρυα.»

Ἀ! ἔγινε σωστὸ πανηγῦρι, τὴν ἡμέραν ποῦ εἴδαμεν νὰ ἐμφανισθῇ πάλιν εἰς τὴν φυλλωτὴν τραπεζαρίαν, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος, ὁ λαμπρὸς νέος, μὲ τὲς φοβερίτες του ποῦ ἀνέμιζαν, λιγάκι ὠχρός, ἀλλὰ πάντοτε σὰν κουρδισμένο νευρόσπαστον καὶ ἀμίμητος μὲ τὴν κατακόκκινην οἰκοστολήν του. Ὅλοι ἔτρεξαν νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν μὲ τὰ «οὔρρα!» καὶ νὰ τοῦ σφίξουν τὰ χέρια. Αὐτὸς ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια καὶ ἀνταπέδωκε τὰς χειραψίας μὲ τὴν συνήθη του ἀπάθειαν. Καί, ὅταν ὁ κύριος καὶ κυρία Κορνρόζ τὸν ἠρώτησαν τί πράγματα ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξουν τὴν φιλόστοργον εὐγνωμοσύνην καὶ ἐκτίμησίν των, αὐτὸς ὕψωσε σοβαρώτατα τὸ ἕνα δάκτυλο πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε:

— Αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε ἕνα, ὅπως λέγει καὶ ὁ Μπώμπης ὁ Ἀράπης.

Κ' ἐπῆγε νὰ εὕρῃ, εἰς τὸ βάθος τῆς τραπεζαρίας, τὴν εὔμορφην Ἰαπωνέζαν, ποῦ εἶχε γίνει κατακόκκινη, τὴν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ἔφερεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς κυρίους του καὶ εἶπε:

— Νά το, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! Καὶ θὰ εἶμαι πληρωμένος καὶ παραπληρωμένος διὰ τοὺς κόπους μου, ἂν ὁ λόρδος καὶ ἡ λαίδη Κορνρὸζ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ εὐτυχήσω νὰ προσφέρω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν μικρὴν μὶς μὲ τὰ χρυσωμένα μάγουλα καὶ νὰ ὀνομασθῶ κύριος Ἡλιοπρόσωπος!

— Ὦ! Τζέφ! ἀνεβόησεν ἡ Λάϊ-λά, ἡ ὁποία ἐδάγκανε τὰ χεῖλη της διὰ νὰ μὴ γελάσῃ, τί ἀνοησία εἶνε αὐτή; Μήπως εἶνε τώρα τῆς μόδας νὰ παίρνῃ ὁ ἄνδρας τὸ ὄνομα τῆς γυναικός του;

— Δὲν πειράζει αὐτὸ διόλου, μὶς ἐβροντοφώνησεν ὁ Τζέφ. Γίνεται ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον, τὸ γνωρίζω κάλλιστα, ἀλλὰ εἶνε ἐντελῶς τὸ ἴδιον πρᾶγμα!

— Ναί, ναί, Τζέφ! Ἐντελῶς τὸ ἴδιον! εἶπε φαιδρότατος ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηρίων. Καὶ μὴν ἀνησυχῇς διόλου: θὰ γίνῃς κύριος Ἡλιοπρόσωπος, καὶ ἡ Λάϊ-λὰ θὰ γίνῃ κυρία Τζέφ, μιὰ χαρά! Σύμφωνοι! Θὰ προικίσω ἐγὼ τὸν ἀρραβωνιαστικό, ἡ κυρία Τζίννη, εἶμαι βέβαιος, θὰ προικίσῃ τὴν Ἰαπωνέζαν της, καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου εἰς βάρος μας!

— Πῶς; εἶνε ἀλήθεια αὐτό, Ἡλιοπρόσωπη; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κορνρόζ, ἀποτεινομένη μὲ πονηρὸ χαμόγελο πρὸς τὴν ἀγαπημένην της θαλαμηπόλον. Παραδέχεσαι νὰ γίνῃς σύζυγος αὐτοῦνοῦ τοῦ κατεργάρη, τοῦ Τζέφ; Ἐνόμιζα ὅτι τὸν εὕρισκες κάπως παραπολύ... Καραγκιόζη!

— Ἀ! ἄλλοτε, κυρία, τὸ ἔλεγα! ἀπήντησε γελαστὴ ἡ Λάϊ-λά, ἐνῷ ἐλοξακύτταζε τὸν Τζέφ. Ἀπὸ τότε ὅμως, ἤλλαξα γνώμην... Καὶ ἤρχισα ν' ἀγαπῶ πολὺ τοὺς ἀνθρώπους σὰν τὸν Τζέφ, ποῦ μόνος ἐναντίον τριάντα Ἐρυθροδέρμων κάμνει τὸν «Καραγκιόζη», καὶ στέκεται νὰ τὸν σκοτώσουν λιγάκι,

διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων...

— Μὶς Ἠλιοπρόσωπη, διεμαρτυρήθη μετριοφρόνως ὁ Τζέφ, πολὺ ὑπερβολικὰ τὰ λέτε! Δὲν ἦσαν τριάντα, οἱ Ἐρυθρόδερμοι!... Ἤτο κ' ἕνας ὑψηλὸς τρία δάκτυλα μονάχα, καὶ ἀμέσως τὰ πόδια του ἀπὸ κάτω!

— Λοιπόν, Τζέφ! ἠρώτησεν ἡ Ἰκπωνέζα, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τίποτε.

Τότε, πάλιν ἀπαθὴς σὰν πάγος, μὲ τὸ αἰώνιον σοβαροκωμικὸν ὕφος του, ὁ Τζέφ ἐπρόσθεσε:

— Λοιπόν, δὲν ἦσαν τριάντα, παρὰ εἰκοσιεννέα καὶ μισός!

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Γ. Τρεμιζὸ*)

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ

Ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἀσπασία, αἱ δύο ἀδελφοῦλες, ἐκάθηντο εἰς τὴν σκιὰν τῶν δένδρων, κοντὰ στὸ ποταμάκι, ποὺ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸν κῆπον τῆς ἐξοχῆς των. Ἐκάθηντο κ' ἔρραβαν ρουχαλάκια διὰ τὸ μωρὸ μιᾶς πτωχῆς γειτόνισσάς των.

Ἡ Μαρία ἦτο προσηλωμένη εἰς τὴν ἐργασίαν της· κάπου-κάπου μόνον ἐσήκονε τὸ κεφάλι διὰ νὰ ρίψῃ μακρυὰ ἕνα βλέμμα εἰς τὴν μαγευτικὴν τοποθεσίαν, ποὺ ἦτο ἁπλωμένη ἐμπρός της. Ἡ Ἀσπασία ὅμως, μὲ τὴν βελόνα στὸ χέρι, ἤκουε τὸ μουρμούρισμα τοῦ νεροῦ εἰς τὰ χονδρὰ χαλίκια, ποὺ διέκοπταν τὴν ροήν του. Καί, ἀντὶ νὰ ἐργάζεται, ἐκύτταζε τοὺς τρελλοὺς γύρους, ποὺ ἔκαμναν εἰς τὸν ἀέρα τὰ χρυσᾶ ἔντομα καὶ αἱ πεταλοῦδες, ποὺ ἐπήγαιναν νὰ ξεκουρασθοῦν ἐπάνω στ' ἀνθισμένα δενδράκια καὶ χαμόκλαδα, σὰν ζωντανὰ λουλούδια...

— Ἄχ! Μαρία μου, εἶπεν ἡ Ἀσπασία, πῶς ἠμπορεῖς καὶ προσέχεις στὸ ράψιμό σου, ἐμπρὸς ς' αὐτὸ τὸ ὡραῖο λειβάδι, ποὺ τὸ φωτίζει τόσο λαμπρὰ ὁ ἥλιος! Δὲν βλέπεις πῶς φέγγουν τὰ χορταράκια, καὶ πῶς ἡ σκιὰ τῶν μεγάλων δένδρων κάμνει νὰ λάμπουν ὡραιότερα, ὅσα λουλούδια μένουν στὸ πολὺ φῶς; Κύτταξε ἐκεῖνα ἐκεῖ τὰ σύννεφα, ποὺ ἔχουν χρῶμα φιστικί! Ἤθελα νὰ ἤμουν ξαπλωμένη ἐπάνω ς' ἕνα σύννεφο, καὶ νὰ ταξειδεύω, καὶ νὰ βλέπω ἀπὸ ἐκεῖ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς!

— Τί; καὶ νὰ μὴν τρῶς;

— Τί πεζὴ ποὺ εἶσαι, ἀδελφοῦλά μου! Συλλογίζεται κανεὶς αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅταν ταξειδεύῃ ὁ νοῦς του μὲ ὄνειρα χρυσᾶ;... Τί κρῖμα, νὰ μὴν ἠμπορῶ κ' ἐγὼ νὰ πετῶ στὸν ἀέρα, σὰν τὰ πουλάκια!

— Μὰ κ' ἐγώ, ἀγάπη μου, θαυμάζω, ὅπως ἐσύ, τὰ κάλλη τῆς φύσεως· ἂν ὅμως κ' ἐγὼ ἄφινα νὰ μὲ κυριεύσουν τὰ ὄνειρα, καὶ τ' ἀερολογήματα, αὐτὴ ἐδῶ ἡ ποδίτσα δὲν θὰ ἦτο ραμμένη τώρα, καὶ τὸ πτωχὸ παιδάκι, ποὺ τὴν περιμένει, θὰ ἔμενε μὲ τὰ κουρελάκια του...

Ἡ Ἀσπασία δὲν ἤκουεν ἀπὸ αὐτά.

— Ὦ! Μαρία μου, εἶπε, εἶνε τόσον ὡραῖο πρᾶγμα νὰ βλέπῃς τὰ σύννεφα νὰ τρέχουν, ν' ἀκούῃς τὰ πουλάκια νὰ κελαδοῦν, νὰ ὀνειροπολῇς τέλος πάντων! Ὁμολόγησέ το, ἐπὶ τέλους, ὅτι δὲν ἐννοεῖς ἐσὺ τὴν *φωνὴν* τοῦ νεροῦ ποὺ κελαρίζει, οὔτε τὸ ψιθύρισμα τῶν φύλλων ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα. Ὅπως τὸ λέγει πολὺ σωστὰ ὁ ἀδελφός μας, ἐσὺ εἶσαι *θετική*, δὲν ἔχεις φαντασίαν!

— Πολὺ πιθανόν... Ἀλλά, ἐπειδὴ εἶμαι καταδικασμένη νὰ ζῶ κάτω στὴν γῆν καὶ νὰ μὴν πετῶ μὲ τὰ σύννεφα καὶ μὲ τὰ πουλάκια, *ἐννοῶ* πρὸ παντὸς ὅτι πρέπει νὰ φροντίζω διὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν τὴν ἀνάγκην μου...

Τὸ κουδοῦνι ποὺ ἐσήμαινε διὰ τὸ φαγητὸν διέκοψε τὴν συζήτησιν.

Εἰς τὸ τραπέζι, ἔβαλαν τὴν Ἀσπασίαν νὰ κόψῃ τὸ πεπόνι, — ἕνα ὡραῖο καὶ μεγάλο πεπόνι. Ἡ Ἀσπασία ἐκράτησε μίαν φέταν μεγάλην-μεγάλην, καὶ τὴν ἔφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

— Ὁμολόγησε, ἀδελφή μου, τῆς εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο ἡ Μαρία, ὅτι καὶ τὰ ὑλικὰ πράγματα ἔχουν ἐπίσης τὰ θέλγητρά των.

Ἡ Ἀσπασία δὲν κατεδέχθη ν' ἀπαντήσῃ, κ' ἔφαγε τὸ πεπόνι της, κ' ἔπειτα ἕνα μεγάλο ὥριμο ροδάκινο.

Μετὰ τὸ φαγητόν, ἡ πτωχὴ γειτόνισσα ἦλθε νὰ τῆς δώσουν μερικὰ ἀπὸ τὰ φορεματάκια, ποὺ τῆς εἶχαν ὑποσχεθῆ νὰ τῆς ἑτοιμάσουν. Ἡ Μαρία ἔδωσεν ὅ,τι εἶχε τελειώσῃ τὸ πρωί· ἀλλὰ ἡ Ἀσπασία, λιγάκι στενοχωρημένη τώρα, δὲν εἶχε τίποτε ἕτοιμον, καὶ ἡ συνείδησίς της ἤρχισε νὰ τὴν τύπτῃ διὰ τὴν ἀμέλειάν της. Ὅταν ὅμως ἐπέρασεν ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς ἐντροπῆς, ἐξαναγύρισε κοντὰ στὸ ποταμάκι, ἐκάθησε στὰ χορταράκια, καὶ ἤρχισε πάλιν, εὐχαριστημένη καὶ χωρὶς ἔννοιες, νὰ ὀνειροπολῇ μὲ τὰ σύννεφα καὶ τὰ πουλάκια.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔβρεχε, καὶ τὰ κορίτσια ἐκάθησαν μέσα στὸ σπίτι. Δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα, καὶ ἡ Ἀσπασία ἤρχισε τὰ χασμουρητά. Ἀφησε τὴν βελόνα της, ἔπιασε ἕνα βιβλίο, καὶ τὸ ἐκράτησεν ἀνοικτὸ χωρὶς νὰ διαβάζῃ. Ἐστενοχωρεῖτο, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ.

— Κόρη μου, τῆς εἶπεν ἡ μητέρα της, μήπως εἶσαι ἄρρωστη, καὶ δὲν ἐργάζεσαι, ὅπως ἡ ἀδελφή σου;

— Ὄχι, μητέρα... Δὲν βλέπετε ὅμως τί καιρὸς εἶνε; Κοντεύω νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν στενοχώρια!

— Δὲν ἔχεις λοιπὸν σήμερα διάθεσιν νὰ ταξειδεύῃς ξαπλωμένη ἐπάνω στὰ σύννεφά σου; — εἶπεν ἡ Μαρία.

Ἡ Ἀσπασία ἐσήκωσε τοὺς ὤμους της χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν.

— Παιδί μου, εἶπεν ἡ μητέρα, ὅταν ἐργάζεται κανεὶς μὲ τὸ μυαλὸ καὶ μὲ τὰ δάκτυλα, δὲν στενοχωρεῖται ποτέ.

— Ἂν ἤτανε τοὐλάχιστον χειμῶνας, νὰ ἤμαστε κοντὰ στὴ φωτιά, καὶ νὰ βλέπωμε νὰ χορεύῃ ἡ τρελλὴ φλόγα τῶν ξύλων...

— Καὶ μέσα στὴ φλόγα νὰ χοροπηδοῦν δράκοι καὶ σαλαμάνδρες! ἐπρόσθεσεν ἡ πονηρὴ Μαρία.

— Μά, μὲ τέτοιον καιρό, ποῦ καρδιὰ καὶ ἀπόφασις νὰ ἐργασθῇς! — ἐξηκολούθησεν ἡ ὀνειροπόλος, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὰ λόγια τῆς ἀδελφῆς της.

— Ἐπροχώρησες λοιπὸν παραπολὺ εἰς τὸ ἐργόχειρόν σου, ὅταν ἤτανε ὁ καλὸς καιρός;

Ἡ Ἀσπασία ἐκοκκίνισε καὶ ἐξανάπιασε τὴν βελόνα της.

— Θέλεις νὰ μάθῃς δικτὶ στενοχωρεῖσαι, κόρη μου; εἶπεν ἡ μητέρα! Στενοχωρεῖσαι, διότι εἶσαι δυσηρεστημένη μὲ τὸν ἑαυτόν σου. Ἡ συνείδησίς σου σὲ μαλώνει, διότι ἐπροτίμησες νὰ κάθεσαι καὶ νὰ ὀνειροπολῇς, παρὰ νὰ ὑποχρεώσῃς μίαν πτωχὴν μητέρα μὲ τὴν ἐργασίαν σου. Ὅταν εἶνε κανεὶς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ἡ στενοχωρία καὶ ἡ κακὴ διάθεσις δὲν τὸν πλησιάζουν. Τὰ ὄνειρα τῆς φαντασίας εἶνε ἴσως ποιητικά, ἔχουν ὅμως καὶ τὸ ἐλάττωμα ὅτι κάμνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ λησμονῇ τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ γίνεται ἐγωϊστής. Καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς εἶνε πολὺ κακὸ ἐλάττωμα,—διὰ τὴν γυναῖκα ἰδίως!

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΦΕΓΓΑΡΙ

Σὰν σκοτεινιάσ' ἡ πλάσι—
σὰν φρόνιμο παιδί—
κι' ὁ Ἥλιος θὰ πλαγιάσῃ
νὰ γλυκοκοιμηθῇ,

Τὸ μπάνιο του θὰ πάρῃ
σὰν θὰ ξυπνήσ' ἡ αὐγὴ
κι' ὅλος ζωὴ καὶ χάρι
στὸν οὐρανὸ θὰ βγῇ.

Τὴ νύχτα κάνει μέρα
Φεγγάρι τὸ χλωμό
κ' ἡ δόλια του μητέρα
θὰ τῶχει γιὰ καῦμό.

Γι' αὐτὸ ἀρρωστημένο
πότε μισὸ θὰ βγῇ
πότε κρεββατωμένο
ξεχνάει νὰ φανῇ.

Κάθε παιδὶ γιὰ τοῦτο
τὸν Ἥλιον ἀγαπᾷ,
ζωὴ καὶ φῶς καὶ πλοῦτο
στὴν πλάσι ποὺ σκορπᾷ.

ΦΑΚ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς ἀνανεώσεως διὰ τὸ 29ον ἔτος 1907 λήγει τὴν 15 Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. Μόνον οἱ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης ἀνανεοῦντες ἢ ἐγγραφόμενοι δι' ὅλον τὸ ἔτος, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως.

Εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ κερδίσουν 50 ἀριθμοί, ὅλοι δῶρα ἀξίας. Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 002,094 Ὁμολογίαν τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πίστεως τῆς Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δρ. 100, μ' ἐλπίδα κέρδους 50,000 δραχμῶν.

Εἰς τοὺς 400 ***πρώτους*** (200 ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ 200 ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ), οἱ ὁποῖοι θὰ ἀνανεώσουν ἢ θὰ ἐγγραφοῦν δι' ὅλον τὸ ἔτος, μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου, θὰ δοθῇ ***δωρεὰν*** ἀπὸ μία Μετοχὴ τῆς Διαπλάσεως ἀξίας δρ. 2.50.

Οἱ διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος ἐγγραφόμενοι νέοι σύνδρομηταὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῶν 400 Μετοχῶν, ἐὰν ἐγγραφοῦν πρὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου καὶ ἐὰν ἡ ἐγγραφή των εἶνε δι' ὅλον τὸ ἔτος.

Εἰς τὸν Ἑβδομον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος θὰ διαγωνισθοῦν ὅσοι θὰ ἐγγράψουν συνδρομητὰς ἢ ἀγοραστὰς διὰ τὰ φύλλα τοῦ 1907, ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1907.

Τὸ δικαίωμα τῆς ἀνανεώσεως ἢ ἀλλαγῆς ψευδωνύμου (φρ. 1) διὰ τὸ 1907, δύνανται οἱ ἀνανεοῦντες νὰ τὸ ἐμβάζουν ἀπὸ τοῦδε μαζὶ μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς, χάριν περισσοτέρας εὐκολίας.

Ἐπίσης χάριν εὐκολίας, οἱ ὁπωσδήποτε συναλλασσόμενοι μετὰ τοῦ Γραφείου μας καὶ δυσκολευόμενοι νὰ στέλλουν κάθε τόσον μικρὰ ποσά, δύνανται νὰ στέλλουν προκαταβολικῶς ποσὸν μεγαλήτερον, τὸ ὁποῖον θὰ κρατῆται εἰς πίστωσίν των καὶ θὰ τοῖς ἀνοίγεται λῆσμός.

Παρακαλοῦνται οἱ προθυμότεροι ἐκ τῶν φίλων μας νὰ σπεύσουν πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς των, χωρὶς νὰ περιμένουν τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία δυσκολεύει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου μας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς στὸ Θεοφίλη:
— Ἂν τὸ βρῇς τί ἔχω μέσα
Εἰς αὐτὸ τὸ καλαθάκι,
Θὰ σοῦ δώσω ἕνα τσαμπάκι.
— Ἔλα!... φέρε 'δῶ σταφύλι!...
— Μπρέ! πῶς τῶδρες, Θεοφίλη;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χρυσόκαιδο [ΕΕ]

***

Τὸ φίλο μας τὸν Πάνο
Τἀδέλφια του τὰ ἄλλα
Τὸν βρήκανε ἀπάνω
Σὲ μιὰ μεγάλη σκάλα.

—Τί κάνεις; τὸν ρωτοῦνε
Μὲ φόβο κι' ἀπορία·
Καὶ ἀπ' τὸν μικρὸν ἀκοῦνε
Τὴ δικαιολογία:

—Εἰς τὸ Θεὸ πούνε ψηλὰ
Τὴν προσευχή μου κάνω·
Καὶ γιὰ νἀκούσῃ ποιὸ καλά,
Ἀνέβηκα ἐδῶ πάνω!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλλάδος [ΕΕ]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

28.—Ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* συνιστᾷ ἕνα ἄπορον συμμαθητήν του ἐπιθυμοῦντα πολὺ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν Διάπλασιν τοῦ 1907

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

θὰ εἶνε διπλοῦν, δεκαεξασέλιδον καὶ θὰ φέρῃ δύο ἀριθμοὺς (51—52) καὶ δύο ἡμερομηνίας (18 καὶ 25 Νοεμβρίου). Θὰ συνοδεύεται δὲ ἀκόμη καὶ ὑπὸ 8 σελίδων, μὲ τὸ ἐξώφυλλον τοῦ Τόμου καὶ τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων, — διότι μὲ τὸν Νοέμβριον τὸ ἔτος μας τελειώνει.

Τὸ δεκαεξασέλιδον αὐτὸ φύλλον, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, θὰ περιέχῃ καὶ τὴν κρίσιν τῆς 23ης Κυριακῆς.

Τὸ *Κεντρὶ* ἐρωτᾷ ποῖοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ τρεῖς-τέσσαρες συνδρομηταί μου, οἱ ὁποῖοι, τὴν 3 Νοεμβρίου ἐστέκοντο ἔξωθεν τοῦ καταστήματος Χρυσικοπούλου καὶ κατέτρωγαν κυριολεκτικῶς ἕνα φυλλάδιον Διαπλάσεως. Ἤτο νύκτα, εἰδεμή, λέγει, θὰ τοὺς ἐφωτογράφιζε.

Ἠταίει ὁ διανομεύς, *Γυμνάσιον Μιτυλήνης*, διότι κάθε Σάββατον στέλλονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ὅλων τῶν συνδρομητῶν τὰ φύλλα συγχρόνως. Ὁ,τιδήποτε βιβλίον θέλεις δύναμαι νὰ σοῦ προμηθεύσω, ἀρκεῖ νὰ συνοδεύεται ἡ παραγγελία σου μὲ τὸ ἀντίτιμον καὶ μὲ τὰ ταχυδρομικά.

Ἔστειλα τὰ βιβλία, *Ἑλληνόπουλο τῆς Ροδόπης*. Ναί, φαντάζομαι τί ὑπέφερες ὅλον αὐτὸν τὸν καιρόν, καὶ σὲ δικαιολογῶ ποὺ δὲν μοῦ ἔγραφες. Τώρα ποὺ ἡσύχασαν ὀλίγον τὰ πράγματα, νὰ μ' ἐνθυμῆσαι συχνότερα.

Ἡ κομψοτάτη ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ, *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, Χαίρω πολὺ ποὺ θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ θὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς.

Παιδική Χαρά, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν εἰλικρινῆ σου μετάνοιαν, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν θὰ σ' ἔχομεν εἰς τὸν κύκλον μας.

Ἐχάραξες μίαν ὡραιοτάτην εἰκόνα τῆς μικρούλας σας Ἀγλαΐας, *Κυρία Σκαρφαλόστρα*, πιστὴν ὡς φωτογραφία, τὴν ὁποίαν ἐθαύμασα μὰ τὴν ἀλήθειαν! Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ φιλήσῃς τὸ γαριτωμένον πρωτότυπον.

Δὲν ἤξευρα ὅτι γράφεις καὶ στίχους, *Ἀφρόκρινο!* Ἡ ἔμμετρος ἐπιστολή σου ἦτο δι' ἐμὲ μία ὡραία ἔκπληξις.

Ὡραία; ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Δάκρυ τῶν Ἀνθέων*, *Χρυσόπαιδο*, *Πτερωτὴ Καρδία*, *Χάχας*, *Ἀκταιωρίς*, *Ὀνειροπόλος τῆς Δέξης*, *Ποιητὴς τοῦ Παρνασσοῦ*, *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*, *Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι*, *Ἀμίμητος Γελωτοποιός* καὶ *Δαφνοστεφὴς Σημαία*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Δατρευτὴ Κυανόλευκος*, α' (Ξ.) *Ἑλλὰς Ὑπερήφανος*, α' (Ὀὺά!) *Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι*, α' (Ψ.) *Χειμωνιάτικη Λιακάδα*, α' (Α. Τ. Α.) *Δάζαρος*, κ' (χωρὶς ἀρχικὰ διὰ νὰ μὴ σ' ἐνωήσουν· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*, α' (Φ.Φ.Φ.) καὶ *Ἀνεμώνη τῶν Πατησίων*, α' (Ε. Ο.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἐσμεραλδα* μὲ τὸ *Ἀφρόκρινο* — *Ἰὸν τὸ Εὔοσμον* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλόνων*, *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Ἱππότην τῶν Λευκῶν Ὀρέων* καὶ *Κεντρί* — ἡ *Γοργόφτερη Νίκη* μὲ τὸν *Ἀνείβαν τὸν Καρχηδόνιον*, *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Δαφνοστεφὴ Ἑλλάδα*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Ἑλληνικὴν Ἐλευθερίαν* — τὸ *Ἄνθος Ἀνθέων* μὲ τὴν *Εἰμαρμένην*, *Αἰμυλίαν Εἱμαρμένην* καὶ *Δακρυσμένο Τριαντάφυλλο* — τὸ *Ζήτω ἡ Ἕνωσις* μὲ τὸν *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας*, *Ὑπὲρ Πατρίδος*, *Φιλελευθέραν Κρῆσαν* καὶ *Μπερτόδουλον* — ὁ *Ἱππότης τῶν Λευκῶν Ὀρέων* μὲ τὴν *Χιονισμένην Περιστερὰν* καὶ *Ἰδιότροπον Ξανθόλαν* — ἡ *Ρέμβη* μὲ τὴν *Κροκόπεπλον Ἠώ*, *Κόρην τῆς Κρήτης*, *Αἰμυλίαν Εἱμαρμένην*, *Νηρηΐδα τοῦ Εὐρώτα* καὶ *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων* — τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Κρόταλον* καὶ *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* — τὸ *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς* μὲ τὸ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Ξανθὸ Διαβολάκι*, *Μπερτόδουλον* καὶ *Μιράντα* — ἡ *Αὔρα τοῦ Βορμίου* μὲ τὴν *Ἐλεοστὴν Πέμπτην Μαρτίου*, *Χειμωνιάτικον Ἥλιον*, *Ῥοδοπαίδαν Αὔραν*, *Ἄνθος Ἐλευθερίας* καὶ *Ὑπὲρ Πατρίδος* — ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δέξης* μὲ τὸν *Δεσμὸν Φιλίας*, *Εὔοσμον Κρίνον*, *Δάτριδα τῆς Μουσικῆς*, *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες* καὶ *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς* — ἡ *Πυργία Καλλιτέχνις* μὲ τὸν *Ναυτόπαιδα τοῦ Σουρκούφ*, *Δακρυσμένο Τριαντάφυλλο*, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Δαφνοστεφὴ Σημαίαν* καὶ *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον* — ἡ *Κροκόπεπλος Ἠὼς* μὲ τὴν *Κυρίαν Δὲν μὲ Μέλει*, *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν*, *Χλόην*, *Κόρην τῆς Κρήτης* καὶ *Παλιάτσον Μπελφαγκόρ* — ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα* μὲ τὸν *Ἐνθουσιώδη Ἕλληνα*, *Κεντρί*, *Παῖαν τῆς Ἐλευθερίας*, *Δράμα τῆς Ζοῆς* καὶ *Οὐδένα* — ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὴν *Ἀγαίσθητον Καρδίαν*, *Μαραμένο Μπουμποῦκι* καὶ *Δικέφαλον Ἀετόν* — ὁ *Παληάτσος Μπελφαγκόρ* μὲ τὸ *Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι*, *Βρυῶδες Ῥόδον*, *Κυματοθραύστην τοῦ Εὐξείνου*, *Ἑλληνικὸν Κάλλος* καὶ *Φίλην τῶν Ζώων* — ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινός* μὲ τὴν *Μαύρην Μάσκαν*, *Ὄνειρον τῆς Δέξης*, *Δάτριδα τοῦ Ὡραίου* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλόνων* — ἡ *Γλυκεῖα Ἑλλὰς* μὲ τὸν *Μικρὸν Ποδηλάτην* καὶ *Παῖαν τῆς Ἐλευθερίας* — ἡ *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζώων*, *Ἄγνὴν Καρδίαν*, *Ἑλληνικὴν Τρίχρη*, *Ξανθὸ Δια-*

βολάκι καὶ *Μιράνταν* — ὁ *Σιναχωμένος Ποντικὸς* μὲ τὸν *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἑλληνικὴν Τριήρη*, *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*, *Πτερωτὸν Ὄνειρον* καὶ *Γαλαξίαν* — τὸ *Φλοισβίζον Ρυάκιον* μὲ τὸν *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Κεντρί*, *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Νηρηίδα* τοῦ *Εὐρίπου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ρέμβην* (πίστευσε ὅτι εὐχαριστοῦμαι πολὺ νὰ διαβάζω τὰς... ἀνησίας σου·) *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* (ἐνεγράφη·) *Φιλόπατριν Ἑλληνα* (βέβαιος ἔχει δικαίωμα Λαχείου· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Χρυσάκτινην Αὐγὴν* (ἤτο ποῦ ἐπλησίαζε ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου καὶ τὸ τέλος τοῦ χαρτιοῦ, εἰδεμὴ θὰ ἔγραφες καὶ ἄλλα, διότι εἰξεύρεις πόσον μοῦ ἀρέσουν αἱ ἐπιστολαί σου·) *Ἄρην* (διὰ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἀπήντησα ἰδιαιτέρως·) *Κοραλλιογενῆ Νῆσον* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Λόρδον Βύρωνα* (ἐλήφθησαν·) *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Νυκτολούλουδο* (σοῦ ἔπέρασε λοιπὸν τὸ συνάχι; Τί κρῖμα νὰ χάσῃς τὴν ὡραίαν ἐκδρομήν!) *Συναχωμένον Ποντικόν*, *Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ* (τὸ γράψιμον νὰ εἶνε καθαρόν, καὶ δὲν πειράζει ἂν τὸ χαρτὶ δὲν εἶνε πολυτελές·) *Φλοισβίζον Ρυάκιον* (διὰ τὸ 1907 ἔχω παρὰ πολὺ ὡραῖα μυθιστορήματα, ὥστε εἰμπορεῖς νὰ χαίρεσαι ἀπὸ τώρα). *Ὡραίαν Τουρλίδα*, *Νίναν Ε.* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ δελτάριον· πολὺ ὡραία φαίνεται ἡ πόλις σας·) *Νυκτερινὴν Δρόσον* (αὐτὰ τὰ μαθήματα!...) *Πρίγκηπα Σμάραγδον* (εὐχαριστῶ πολύ· ἔστειλα·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (ἕως τώρα δὲν μοῦ ἔγραψε·) *Παπαρούναν τῶν Ἀγρῶν* (ποῦ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ ἐξ μῆνες! νὰ ἰδῶ τώρα πότε θὰ μοῦ ξαναγράψῃ;) *Ἀλεξάνδραν Γ. Π.* (τὰς προσρήσεις μου εἰς τοὺς καλοὺς γονεῖς σου·) *Ἀγνὴν Καρδίαν*, *Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος* (φωτογραφίας; ἀκόμη καλλίτερα·) *Παιδικὴν Ἀνάμνησιν* (βλέπεις τί γίνεται, ἀφοῦ ἔκαμες τὴν καλὴν ἀρχή;) *Ἐλικωνιάδα Παρθένον* (θερμότατα συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ πολυτίμου θείου·) *Παπαφλέσαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 *Νοεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου

[Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλεύεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

611. Λεξίγριφος.

Δυὸ φίλους κάποιος φώναξε,
Ρωτοῦν κι' αὐτοὶ τί τρέχει,
Μὰ 'κεῖνος τοὺς κορόϊδεψε
Καὶ τί χαρὰ ποῦ ἔχει!
Θυμώνουν τότε καὶ οἱ δυό,
Μ' αὐτός, τί λέτε κάνει;
Τοὺς πιάνει, μωρὲ μάτια μου,
Καὶ τσοῦπ, μὲσ' 'στὸ τηγάνι!

612. Στοιχειάγριφος.

Κάποιος κακός, μὲ φλόγινο
Σπαθὶ μὲ πλησιάζει
Καὶ :—Τὴν ψυχή σου!—μὲ φωνὴν
Ἀγρίαν μοῦ φωνάζει.
Πετάγομαι τότε ἐγὼ
Καὶ τὸν πληγώνω πρῶτος...
Ἀλλά, θεέ! ποῦ βρίσκομαι;
Τί ἀχανές! τί σκότος!

613. Μεταγραμματισμός.

Μὲ δύο Λᾶ,—ἄλλοι του,
Τὰ ἄκρα του εἶνε δύο.
Μὲ Τᾶ,—τὰ ἔχει ὅλα,
Μ' ἀπὸ μυαλὰ... ἀντίο!

614. Τρίγωνον.

1 2 1 3 1 3 Φωνῆεν βάζε, φίλε μου,
2 1 3 1 3 Ὅπου ἀντικρύζῃς ἕνα.
1 3 1 3 Στὸ *δύο* βάζε σύμφωνον
3 1 3 Στὸ *τρία* ἄλλο ἕνα·
1 3 Σχημάτισ' ἔτσι τρίγωνον
3 Καὶ πέτο καὶ σὲ μένα.

615. Ἀριθμητικὴ διὰ κρυπτογραφικῶν.

1 2 3 4 3—Ζῷον=Φθόγγος +
3 4 5 6 7 8—Ζῷον=Φθόγγος +
2 8 2 8 9 α 6 3—Νῆσος=Σύνδεσμος +
6 3 4 6 3—Νῆσος=Ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων=Πτηνόν.

616—618. Λογοπαίγνια.

1.—Ποῖον σημεῖον στίξεως ἔχει ἀρχηγόν;
2.—Ποῖος κοντὸς εἶνε ὑψηλός;
3.—Διατί τὴν νύκτα εἴμεθα κουτοί;

619. Κεκρυμμένη Παροιμία.

Ὁ φίλος μας ὁ Παντελῆς
Σὲ μιὰν ἀπελπισία
Πολὺ μεγάλη βρίσκεται,
Διότι τόσην ὥρα
Μιὰν Ἄσκησι δὲν εἰμπορεῖ
Νὰ λύσῃ, κι' ὅλο βρίζει
Καὶ ὅλο ἀναθεματᾷ,
Καὶ λέει πῶς δὲν ἀξίζει
Πεντάρ' αὐτὴ ἡ Ἄσκησις.
Καὶ τὴν ἀφίνει τώρα,
Γιατὶ τοῦ λείπει ἕνα νησί
Ἀκόμη καὶ μιὰ χώρα.

620. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ διπλῆς Ἀκροστιχίδος ἐξ ἀντιθέτων.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τάντιθετα νὰ ποτελοῦν, διὰ μὲν τῶν ἀρχικῶν πάθος, διὰ δὲ τῶν δευτέρων γραμμάτων θεάν:

Κῦρος, πῆχυς, Δίρφυς, πετεινός, ἀσόφως.

621. Γρῖφος Παραστατικός.

Πρόθεσις μονοσύλλαβος—Ἄρθρον πληθ.—Ἀσθένεια κατὰ αἰτιατικήν.—Εὐγενὴς κατὰ γενικήν.—Φωνῆεν.—Δύο σύμφωνα.—Ἄρθρον κατὰ γενικήν.—Ρῆμα συνῃρημένον.—Παιγνίδι.—Ἀρνητικόν.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευομένης Συλλογῆς τοῦ ΑΜΙΜΗΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ.—Τὰποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 39.

492. Πανόπη (Πάν, ὀπή.)—493. Κύλωνκύων.—494. Χλόη-χολή.—495. Ἰανός.

496.
Κ
Δ Ω Ν
Δ Ο Κ Ο Σ
Κ Ω Κ Υ Τ Ο Σ
Ν Ο Τ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

497. Φακὸς — Κῶς=φᾶ+(Λαμία—μία=) λᾶ + (καρὶς — κᾶ=) ρὶς=ΦΑΛΑΡΙΣ.—498-502. Διὰ τοῦ Α: *Σατανᾶς*, *ἀτμάμαξα*, *ἄγαλμα*, *Φάρσαλα*, *Τρανσβάαλ*.—503. ΠΑΡΙΣ-ΑΡΑΛΗ(ΠΑρράσιος, ΑΡάχνη, ΡΑχις, Ἴλιον, ΣΗστός.)—ΡΗΜΑ-ΑΣΙΑ (ΡΑδάμανθυς, ΗΣαΐας, ΜΙνως, ΑΑρών.)—ΠΑΡΑ-ΑΡΗΣ (ΠΑρις, ΑΡάλη, ΡΗμα, ΑΣία.) — 505. *Ἔσω μεγαλόψυχος καὶ μετριόφρων* (Ἔσω μεγάλο ψῖχος καὶ-μὲ τρι ο-φρόν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μόνον λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἀποκρούω διαρρήδην ἐξ ἐμοῦ θθθεν δημοσιευθεῖσαν δήλωσιν ὑποστηρίξεως ἐν Δημοψηφίσματι *Ὑπὲρ Πατρίδος*, συγχαίρων διαγωγὴν... εὐφυοῦς, πλαστῶς μεταχειρισθέντος ἡμετέραν ὑπογραφήν. Τοὐναντίον γνωστοποιῶ ὅτι πάσαις δυνάμεσιν, ἐπενεγκούσας θρίαμβον ἐμοῦ περυσινόν, μαυρίζων *Ὑπὲρ Πατρίδος*, θέλω ὑποστηρίξει ὑπέροχον ψευδώνυμον ΥΜΝΟΥ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.— Πέτρος Γουναράκης (*Σημαία τῆς Ἐλευθερίας*) πρωτεύσας περυσινῷ Δημοψηφίσματι. *(Σ'—260)*

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΑΟΞΗΣ τῆς *Σημαίας τῆς Ἐλευθερίας* (πέρυσι βραβευθείσης), ἐξαιτοῦμαι τὰς ψήφους φίλων συνδρομητῶν διὰ Δημοψήφισμα.— *Ὄνειροπόλος τῆς Δόξης.* *(Σ'—261)*

ΣΤΟ ἀγαπητὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* ὑποσχόμεθα ἔνθερμον ὑποστήριξιν εἰς Δημοψήφισμα.— *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* καὶ *Δροσόλουστον Ἀνκιανγές.* *(Σ'—262)*

Εὐχαριστῶ, *Σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως*, ἤθελον δώσει ὑμῖν τὴν ψῆφόν μου ἀλλ' ὑπεσχέθην ἤδη αὐτὴν τῷ *Ὕμνῳ τῆς Ἐλευθερίας*.— Κλειὼ Γαρουφάλη. *(Σ'—263)*

Κατεργάρη ἐξάδελφε, *Ὄνειρον τῆς Πατρίδος*, ἐπερίμενες νὰ πάρῃς πρῶτον βραβεῖον διὰ νὰ μοῦ φανερώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, ἔ;— *Γλυκεῖα Ἑλλάς.* *(Σ'—264)*

Τεμπέλα *Ἐσμεράλδα*, διατί ἀργεῖς τόσον ν' ἀπαντήσῃς εἰς τὰ γράμματά μας;— Κωνσταντία, Μαρίκα. *(Σ'—265)*

Ὅλοι δῶστε ἄσπρο στὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος*, Ὑπερπατριδαρούμπαρος!!!— *Ἑλλὰς Ὑπερήφανος.* *(Σ'—266)*

Εὐχόμενος τῷ φιλτάτῳ *Ὑπὲρ Πατρίδος* χρόνια πολλὰ δηλῶ αὐτῷ ἔνθερμον ὑποστήριξιν.—*Διπλωμάτης.* *(Σ'—267)*

Ψηφίσωμεν πάντες *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοποιΐαν*. — *Σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως*, *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς.* *(Σ'—268)*

Ἀντευχαριστῶ καὶ συγχαίρω θερμῶς *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, διὰ τὸ ἀληθῶς θαυμάσιον τετράδιόν της.—*Ἄγγελος Αὐγερινός.* *(Σ'—269)*

Ὑπερήφανε *Φοῖνιξ*, πῶς πηγαίνει τὸ τραπεζάκι μὲ τὸν Τάκη;...—*Ἄγγελος Αὐγερινός* *(Σ'—270)*

Δηλοῦμεν ὅτι ἐν προσεχεῖ Δημοψηφίσματι ἐνθέρμως ὑποστηρίξομεν ἀγαπητὸν *Ὑπὲρ Πατρίδος*.—*Λατρευτὴ Κυανόλευκος* καὶ *Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι.* *(Σ'—271)*

Χαριζομένη Κράτει Φαιδρότητος, δυναμένῳ συγχυσθῆναι μετ' ἐμοῦ, ἐγκαταλείπω ἡμέτερον ψευδώνυμον. — *Κράτος τῆς Φαιδρότητος.* *(Σ'—272)*

Παύω ἀνταλλαγὴν δελταρίων προσωρινῶς καὶ εὐχαριστῶ τοὺς ἀποστείλαντάς μοι.—Ἀπόστολος Σ. Ἀναγνωστόπουλος. *(Σ'—273)*

Ὀνειροπόλε *τῆς Δόξης*, ὑποστηρίξατέ με, νὰ σᾶς ὑποστηρίξω.— *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας.* *(Σ'—274)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.